

Een Nat Avontuur

Geschreven door Poes (ghost writer Minoes van Mauwenburg).

Nou. Daar lig ik dan. Nog een beetje nahijgend, wild kloppend hartje, niet echt elegant, groene smurrie in mijn natte pels, bloed aan mijn pootjes en neusje van de harde kademuur en Beest, de buurhond, die me een beetje meewarig aankijkt. Een vijftal minuten eerder was ik nog volledig in paniek.

Wat was er gebeurd?

Ik liep lekker door de straat. Het was nog vroeg in de ochtend; weinig auto's, lekker veel fluitende vogeltjes. Het leek er voor het eerst sinds lang op dat we een zonnig dagje zouden krijgen. Mijn velletje voelde door de voorzichtige zonnestraaltjes lekker behaaglijk aan en, had het gefluit van de vogeltjes me niet tot avontuur aangemoedigd, was ik lekker ergens op een bankje gaan liggen. Het lot wilde anders.

Toen ik nietsvermoedend vanuit het Achterom de Oude Delft op kuierde, mijn neusje gericht op de duiven die bij het Legermuseum rondhingen, stond ik plots oog in oog met Beest. Beest is een grote hond, heel aardig dier eigenlijk. Over het algemeen hebben we een redelijke verstandhouding, maar om de een of andere reden schrokken we allebei ervan dat we plots zo tegenover elkaar stonden. Een respectvolle afstand is over het algemeen het minste wat je van ons kunt verwachten. Ik krijste een rauwe schrikmauw, waarop Beest geschrokken woefde en naar voren schoot. In een paniecreactie vloog ik schuin achteruit recht...de gracht in.

Kom me nou niet vertellen dat katten kunnen zwemmen. Ja, natuurlijk kunnen wij zwemmen. Maar niet in koud water (onderkoeling, duh!) en als we er niet uitkunnen, gaan we door uitputting toch kopje onder.

Het was vreselijk. In wilde paniek probeerde ik mijn kopje boven te houden, maar het vieze grachtenwater gulpte mijn bekje binnen, waardoor ik haast niet kon ademen. De angst maakte me onredelijk, ik kon niet meer nadenken en spartelde in het wilde weg. De tranen sprongen in mijn ogen, waardoor ik helemaal niet meer wist welke kant ik uit moest. In een fractie van een seconde zag ik mijn zeven levens aan me voorbij gaan. Mijn mama, haar ruwe tong over mijn buikje toen ik kitten was, het afscheid van haar en mijn broertje en zusjes toen ik naar een ander huis ging, de eerste keer slapen naast het hoofdkussen van mijn nieuwe mensen, de zachte hand van mijn Mens op mijn kopje toen ik een keer ziek was, de mooie ogen van de mensenbaby die me zo verwonderd aan kon kijken, mijn eerste eigen kittens, hun kwetsbaarheid. Ze waren al lang bij me weggehaald, maar in mijn laatste minuten dacht ik aan mijn kittens.

Toen drong er een stem tot me door, de Mens van Beest riep me naar de kant. "Kom dan Poes, kom dan! Kom naar hier, ik trek je eruit!" Maar de kade was hoog, en toen ik eindelijk bij de kade kwam, had ik haast de kracht niet meer om te proberen de kade op te klimmen. Toch, tegen beter weten in, probeerde ik het. Ik haalde mijn pootjes open aan de harde kant, kon niets vinden om me aan vast te houden, schuurde met mijn neusje over de bakstenen, maar telkens weer gleed ik terug het koude water in. Ik was klaar om op te geven. Als je in de gracht valt, kom je er gewoon niet meer uit. Hier zou ik eindigen. Nog een laatste keer probeerde ik het zonlicht te vangen, om afscheid te nemen van deze wereld. Toen ik naar boven probeerde te kijken, ving ik de blik van de Mens van Beest. Er veranderde iets in zijn ogen toen hij mijn berusting zag, toen hij zag dat ik niet meer kon vechten. Hij trok zijn jas en schoenen uit en sprong zo in het water! Hij waadde naar me toe, haalde me uit het water en wikkelde me in zijn trui! Ik spartelde hevig, had niet meteen in de gaten wat er gebeurde, maar de trui beschermde Mens tegen mijn nageltjes. Of dat wat er na het gevecht met de kademuur was overgebleven van mijn nageltjes. Ondertussen waren er meer mensen naar de gracht gerend, en samen werden we uit het water gehesen.

Beschamend genoeg moest ik water overgeven, maar wat was ik gelukkig dat ik uit het water was.

Dit had niet hoeven te gebeuren. Mijn poezenfamilie woont in steden waar er dikke scheepstouwen langs de kademuren hangen, daar op plaatsen waar er vaak katten te water geraken. Het ziet er niet alleen mooi uit, het redt onze levens! We kunnen door die touwen makkelijk naar boven klauteren, en als we te uitgeput zijn, slaan we gewoon onze nageltjes in de touwen, houden ons kopje zo boven water en zetten een keel op. Altijd iemand die het hoort en komt helpen. Wist U dat er in andere plaatsen in Nederland (Leiden bijvoorbeeld) zo al veel katten uit het water zijn gekomen? Dronken studenten ook trouwens, maar dat is een ander verhaal.

Kat Uit De Gracht Delft. Goed initiatief, opgezet elders in het land, nu ook actief in Delft. vier vrijwilligers die bovenstaande horror willen voorkomen door op risicoplatsen scheepstouwen te hangen. Meld natte katten op hun website, bied ze hulp als dat kan. Mauw. Dank u.

www.katuitdegracht.nl

Kat uit de Gracht - Delft

delft@katuitdegracht.nl